

Hồi 34**Cây độc sinh trái lành**

Thiều nữ nọ cứ đi loanh quanh không ngừng, dường như mãi đi tìm đồ nên cứu Nhạc Quần hay chẳng. Tất nhiên nàng nghĩ Nhạc Quần là Vô Tâm và Hắc Liên Hoa là Mai Nghinh Xuân.

Những lời lẩm bẩm của thiếu nữ thấy đều bị Hắc Liên Hoa nghe cả, nàng cảm thấy hơi hối hận về việc đã đưa Nhạc Quần đến đây, nên lòng bùng dậy sát cơ.

Đột nhiên, thiếu nữ nọ như đã quyết định, lớn tiếng gọi:

- Bay đâu!

Lập tức một tiểu tỳ mặc khinh trang lách vào, cung kính nói:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Thiếu nữ nghiêm giọng:

- Hãy bồng người đàn bà này lên xe!

Hắc Liên Hoa thâm buông tiếng hừ bực tức, bụng nghĩ:

- Có lẽ y thị đã cho mình là đàn bà thật rồi!

Tiểu tỳ nọ bồng lấy Hắc Liên Hoa đi xuống lầu, băng qua vườn hoa, đi về phía cửa hậu viên, nơi ấy đang có một cỗ xe lớn.

Hắc Liên Hoa nhủ thầm:

- Thiếu nữ kia bảo tiểu tỳ bồng mình lên xe, bản thân y thị phải chẳng cũng bồng Nhạc Quần lên xe? Nếu như y thị chỉ đưa mỗi mình ta đi mà giữ Nhạc Quần lại, chúng tở y thị đã có tư tâm, ta phải lấy mạng y thị...

Tiểu tỳ mở cửa xe, đặt Hắc Liên Hoa vào trong, tiện tay khép lại và chốt khóa ở bên ngoài.

Hắc Liên Hoa giật mình kinh hãi, nghe ra tiếng đóng cửa xe là thép nguyên chất, vội vàng ngồi bật dậy, đưa tay sờ vào thùng xe. Nàng lập tức rụng rời, thì ra toàn bộ thùng xe

đều là thép dày trên một tắc, điều kinh khủng hơn nữa là thùng xe này kín mít, không khí chẳng thể lọt vào được.

Bởi lẽ cỗ xe này chuyên dùng để vận chuyển xác chết, cho nên không cần phải có lỗ thông hơi.

Hắc Liên Hoa có dùng Đại Bế pháp phong tỏa hô hấp, nhưng không thể kéo dài quá lâu, song đã đến nước này thì cũng chỉ còn mỗi cách ấy mà thôi.

Xe bắt đầu chuyển động, nàng đang ổn định tâm thần, bắt đầu vận công phong bế hơi thở.

Trong lúc ấy, Nhạc Quần vẫn còn nằm tại khuê phòng của thiếu nữ. Mai Nghinh Xuân đã đưa đi rồi, còn Vô Tâm này thì sao?

Nhạc Quần trầm nhủ:

- Hắc Liên Hoa là sư muội của mình, chẳng rõ sẽ bị thiếu nữ này đưa đến đâu, vạn nhất xảy ra điều bất trắc thì mình thật có lỗi với sư phụ và phụ thân nàng ta.

Nghĩ vậy, Nhạc Quần không dám nằm tiếp nữa, vội ngồi bật dậy.

Lúc ấy thiếu nữ đang quay lưng về phía chàng, cách nhau chỉ độ ba bốn bước, chỉ nghe thiếu nữ lẩm bẩm:

- Minh tuy có lòng cứu Vô Tâm, song chẳng khác nào đã làm hại y...

Vừa nói vừa chậm chậm quay lại, chợt thấy Nhạc Quần đã ngồi dậy trên giường, bất giác bụm miệng kêu lên thảng thốt, vụt lùi sau một bước, giọng run run lắp bắp:

- Người... là người hay ma quỷ?

Nhạc Quần thản nhiên:

- Dĩ nhiên là người!

Thiếu nữ trở to mắt:

- Tôn giá... không phải là... là Vô Tâm ư?

Nhạc Quần lạnh lùng:

- Không sai! Chẳng hay tại hạ vì sao lại ở trong khuê phòng của cô nương thế này?

Thiếu nữ sững sốt:

- Linh hồn của tôn giá chẳng phải đang ở trong người của lão quái nhân hay sao? Sao linh hồn lại hồi khiếu thế này?

Nhạc Quần vờ lắc đầu:

- Đó thì... tại hạ cũng chẳng rõ, chỉ cảm thấy mình ngủ một giấc rất dài...

Thiếu nữ đăm mắt nhìn Nhạc Quần hồi lâu, đôi mắt ửng hồng nói:

- Vậy thì lạ thật, chẳng rõ Mai Nghinh Xuân có phải cũng sống lại hay không?

Nhạc Quần bước xuống giường, mỉm cười hỏi:

- Cô nương có thể cho biết phương danh chăng?

- Tiểu nữ là Lý Quân!

- Cô nương hẳn là người trong võ lâm, chẳng hay lệnh tôn là vị cao nhân nào?

Lý Quân cười:

- Gia phụ là Lý Giác, biệt hiệu là Lang Diện Thần!

Nhạc Quần giật mình thầm nhủ:

- Hẳn không phải đối gạt mình chứ? Lang Diện Thần xấu xí thế kia, sao lại có con gái đẹp như vậy?

Lý Quân thấy Nhạc Quần ra chiều kinh nghi, bèn hỏi:

- Tôn giá có quen biết gia phụ ư?

Nhạc Quần lắc đầu:

- Không! Lệnh tôn đã là đại hiệp, sao lại có danh hiệu là Lang Diện Thần?

Lý Quân chợt buồn:

- Thật ra... gia phụ... cũng không phải là người trong giới bạch đạo...

Nhạc Quần vờ thắc mắc:

- Ô! Chẳng lẽ lệnh tôn là người trong giới hắc đạo!

Lý Quân trầm ngâm:

- Lẽ ra thì phận con không nên phê bình trưởng bối, song hành vi của gia phụ thật là ghê gớm...

Nhạc Quần nhận thấy bản chất của Lý Quân không giống như cha, bèn hỏi:

- Tại hạ sao lại ở đây vậy?

Lý Quân chẳng chút do dự, thành thật đáp:

- Gia phụ có một vị nghĩa đệ tên là Ô Hải, biệt hiệu là Bát Tý Điều Khách...

Nhạc Quân vờ vĩnh:

- Cái tên này nghe rất quen, chẳng rõ đã được gặp qua ở đâu?

Lý Quân thật thà:

- Tôn giá không biết gia phụ, có lẽ cũng chưa từng gặp qua Bát Tý Điều Khách Ô Hải, còn về việc tôn giá cảm thấy quen, đó là vì linh hồn của tôn giá từng ở trong thể xác của ông ấy vậy thôi.

Nhạc Quân ngơ ngẩn:

- Linh hồn của tại hạ từng ở trong thể xác của ông ấy ư? Không phải là chuyện đùa chứ?

Lý Quân nghiêm túc:

- Đó là điều đích xác hoàn toàn, đâu thể là chuyện đùa được! Chỉ vì một vị cao nhân trong giới bạch đạo tên là Lâu Tử Vân toan giải cứu Mai Nghinh Xuân và tôn giá, đã ngầm theo dõi Ô Hải, định tìm thể xác của hai người, thế nên Ô Hải đã nhờ gia phụ mang thể xác của hai người đi cất giấu...

Nhạc Quân vỡ lẽ:

- Đã muốn mang giấu đi, thế sao Lý cô nương giữ tại hạ ở lại đây mà lại đưa Mai Nghinh Xuân đi!

Lý Quân ấp úng:

- Chỉ vì tiểu nữ thấy tôn giá là người chính khí, nên thương tiếc định cứu giúp...

- Xin đa tạ hảo ý của cô nương, nhưng còn Mai Nghinh Xuân thì sao?

- Tiểu nữ đã đưa y thị đi rồi!

Nhạc Quân trầm giọng:

- Cô nương đã đưa nàng ta đi đâu?

- Tất nhiên là đưa trả lại cho Ô Hải!

Nhạc Quân trầm nghĩ, e rằng Hắc Liên Hoa đã chuồn mất từ lâu rồi! Song lại giả vờ hỏi:

- Nếu như tại hạ không phản hồn, có phương cách gì làm cho linh hồn hồi khiếu được chăng?

Lý Quân thành thật đáp:

- Theo lời gia phụ đã nói, chỉ có một phương cách là phải bắt được Bát Tú Điều Khách, rồi hành công theo khẩu quyết trong quyển kỳ thư nước Quy Từ thì sẽ có thể trục xuất linh hồn, quay trở về thể xác của chính người ấy.

Nhạc Quần trầm lắng đầu nghĩ:

- Muốn bắt được Ô Hải đâu phải là dễ!

Bèn lắc đầu nói:

- Ô Hải một thân công phu tà môn, muốn bắt được lão ta thật là...

- Không hẳn như vậy, lão ta có một cố tật rất bất lợi cho bản thân mình, đó là khi ngủ sẽ ngáy vang như sấm rền, vang xa những ba bốn dặm.

- Tiếng ngáy của lão ta tuy lớn, song bởi công lực cao cường, nếu có người đến gần hẳn sẽ tỉnh dậy ngay.

- Không đâu! Lúc lão ta ngủ thì võ công hoàn toàn tiêu tan, nên chỗ ngủ của lão ta hết sức bí mật.

Nhạc Quần trầm nhủ:

- Mình phải moi ra chỗ ngủ của Ô Hải, nếu tìm được mới có thể giải cứu cho Mai Nghinh Xuân sư cô và Vô Tâm!

Nghĩ đoạn bèn nói:

- Chỗ bí ẩn chẳng ngoài chốn thâm sơn cố động...

Lý Quân lắc đầu:

- Thâm sơn cố động cũng chưa hẳn tuyệt đối bí ẩn, nghe đâu...

Lý Quân bỗng im bặt, nhìn nói:

- Tôn giá hỏi điều này để làm gì?

Nhạc Quần thoáng giật mình, lập tức ơ hồ đáp:

- Tại hạ chỉ hiếu kỳ thôi! Hiện giờ tại hạ đã hoàn hồn rồi, còn sợ gì nữa chứ? Chả lẽ tại hạ lại đi ám toán lão ta sao?

- Có một lần gia phụ chuyện trò với Ô Hải, Ô Hải đã tiết lộ nơi ẩn thân, hôm ấy tiểu nữ đã tình cờ nghe được.

Nhạc Quần vờ lơ đễnh:

- Đã làm phiền cô nương quá nhiều, tại hạ xin cáo từ!

Lý Quân thâm cuống lên, vội nói:

- Thiếu hiệp giận ư? Thật ra thì tiểu nữ cũng có thể nói ra với thiếu hiệp.

Lý Quân không biết Nhạc Quần đang giả vờ, bèn nghiêm chỉnh nói:

- Nghe đâu trong Linh Ẩn Tự ở Tây Hồ phủ Hàng Châu có một cái giếng cổ, đó là cái giếng mà khi xưa Tể Công Phật sống đã dùng phép chuyển cây kiến trúc đại điện, trên mặt nước dưới giếng có một bí động sâu hằng mấy dặm. Ô Hải vẫn thường hay ngủ ở đó.

- Trong miếu có rất nhiều tăng nhân, chẳng lẽ không nghe thấy tiếng ngáy của lão ta sao?

- Hang động dưới giếng sâu những mấy dặm, tiếng ngáy của lão ta tuy lớn cũng chẳng dễ nghe được, mà dù ở trên có nghe loáng thoáng, song vì đó là một cái giếng linh, cũng không ai dám xuống dưới xem xét cả!

Nhạc Quần thâm nhủ:

- Vậy là được rồi! Có điều chẳng rõ ngoài cái giếng cổ đó ra, phải chăng còn chỗ ngủ nào khác nữa?

Đoạn chàng bèn lại hỏi:

- Ô Hải lúc đó lúc đây, chẳng lẽ chỉ vì giấc ngủ mà phải lặn lội hằng trăm dặm hay là hằng ngàn dặm để đến Linh Ẩn Tự mà ngủ hay sao?

Lý Quân mỉm cười:

- Dĩ nhiên là không, có lẽ có chỗ ngủ khác nữa, nhưng mà chính tiểu muội cũng không biết.

Nhạc Quần ôm quyền:

- Xin đa tạ Lý cô nương, tại hạ phải cáo từ!

Lý Quân quyến luyến:

- Nhạc thiếu hiệp nếu không có việc gì gấp, sao không ở lại đây vài hôm?

- Tại hạ nay đã hoàn hồn, cần phải đi gặp vài người thân để cho họ được yên tâm!

Lý Quân thành khẩn:

- Nhạc thiếu hiệp sau này khi nào rảnh rồi, xin mời hãy đến tộ xá chơi vài hôm! Tiểu muội lần đầu gặp gỡ thiếu hiệp mà cảm thấy như đã quen nhau từ lâu...

Nhạc Quần thăm nhủ:

- E rằng không còn có cơ hội nữa đâu!

Bèn ồm ờ nói:

- Nhất định rồi, có cơ hội tại hạ ắt sẽ đến làm phiền!

Nhạc Quần từ biệt Lý Quân, vội vã quay trở lại ngôi tiểu miếu kia, đến dưới đèn thần nhìn, quả nhiên không còn thấy thể xác của Mai Nghinh Xuân và Vô Tâm đâu nữa.

Nhạc Quần thăm nhủ:

- Á nha đầu Hắc Liên Hoa này rõ là lăm trò, nàng ta đã bảo hẳn có người mang thể xác của hai người đi, nhưng ai đã mang đi thế nhỉ?

Chàng cảm thấy chẳng thể nào yên tâm được, bèn phi thân lên trên nóc miếu, quay nhìn tứ phía.

Chợt thấy một cỗ xe ngựa, thông thả tiến tới, Nhạc Quần lập tức nhận ra, trên xe chính là hai mẹ con Triều Thiên Tiềm.

Nhạc Quần thăm nhủ:

- Minh thử xuống hỏi họ xem có thấy ai đã mang thể xác của hai người kia đi hay không?

Vài cái nhún mình, Nhạc Quần đã đứng ngay giữa đường cái, cản trước mặt cỗ xe ngựa lớn tiếng nói:

- Xin hãy tạm dừng chốc lát, tại hạ có việc muốn hỏi thăm!

Tiểu Thúy vừa định ghìm cương dừng xe, song Triều Thiên Tiềm đã buông tiếng cười khẩy, xẵng giọng nói:

- Ai mà có thì giờ nói chuyện với người chứ?

Nhạc Quần nhếch môi cười, thăm nghĩ:

- Triều Thiên Tiềm từng là bại tướng dưới tay mình, hôm nay lại dám vô lễ thế này ắt là phải có sở cậ, chẳng rõ ở trong xe là nhân vật nào?

Tiểu Thúy nháy mắt lia lia với Nhạc Quần, ra ý trong xe có nhân vật ghê gớm, bảo chàng hãy tránh đường. Song trái lại càng khiến Nhạc Quần nổi tính hiếu kỳ hơn, chàng vung

tay chộp vào dây cương, hai con tuấn mã lập tức giơ cao hai vó hí vang. Triều Thiên Tiềm gần giọng quát:

- Tiểu tử chớ có ngông cuồng, phải biết lão thân chả sợ người đâu!

Đồng thời vung roi quát mạnh xuống đỉnh đầu Nhạc Quân.

Tiểu Thúy vội dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào Triều Thiên Tiềm, ngọn roi lập tức lệch đi, trúng vào đầu ngựa bên trái, con ngựa ấy liền nhảy chồm lên.

Nhạc Quân tức giận:

- Triều Thiên Tiềm, mụ có bao nhiêu cân lượng chứ? Chả lẽ mụ không tự biết hay sao? Có lẽ mụ đã tìm được chỗ dựa...

Triều Thiên Tiềm cười khẩy:

- Không sai! Không tin người hãy vén rèm ra mà xem!

Nhạc Quân đưa mắt nhìn Tiểu Thúy, thấy nàng khẽ lắc đầu, nhưng bởi Tiểu Thúy cảm hận Nhạc Quân đã hờ hững với mình, nên chỉ ra ý cảnh cáo chứ không cản ngăn chàng.

Nhạc Quân thảm nhủ:

- Dẫu, mụ có tìm được chỗ dựa thì cũng chẳng thể là nhân vật ghê gớm gì đâu?

Chàng bèn đi đến gần cỗ xe, đưa tay vén rèm ra, lập tức giật mình kinh hãi. Thì ra trong xe có bốn người, hai nam hai nữ, nam là "Bát Tú Điều Khách" Ô Hải và "Tiêu Điều Quân" Thủy Thiên Ngao, còn nữ là Thủy Linh Phụng và Thủy Linh Uyên.

Hai nàng đồng lượt kinh hãi la lên:

- Nhạc Quân hãy chạy mau!

Nhạc Quân đang vô vàn nhớ nhung Thủy Linh Phụng, nên chỉ quắc mắt nhìn những người kia, rồi thì ánh mắt dán chặt vào mặt Thủy Linh Phụng, nói với giọng thiết tha:

- Phụng tử, tiểu đệ đã tìm kiếm Phụng tử vất vả biết bao!

Thủy Linh Phụng thở dài não ruột, cúi gằm mặt nói:

- Quân đệ hà tất tự làm khổ mình...

Thủy Linh Uyên với chiếc bụng nhô to mang huyết nhục của Nhạc Quân, vậy mà Nhạc Quân lại chỉ ném cho nàng một cái nhìn thờ ơ, khiến nàng vô cùng đau xót, không còn dằn nén được nữa, bung mặt khóc sụt sướt.

Nhạc Quân quả quyết:

- Phụng tử, bất luận như thế nào thì Nhạc Quần này trọn đời suốt kiếp, ngoài Phụng tử ra sẽ không cưới một ai khác...

Thủy Linh Uyên nghe nói vậy lại càng khóc thống thiết hơn. Thử nghĩ, một phụ nữ tha thiết yêu một người đàn ông và lại đã mang thai, một khi biết được người đàn ông ấy không hề yêu thương mình, thậm chí lại còn căm ghét không thềm ngó ngang đến, thì niềm đau trong lòng to tát đến nhường nào?

Thủy Linh Phụng bỗng ngẩng lên trầm giọng nói:

- Nhạc tiểu đệ, việc đến nước này tử tử cần phải cho tiểu đệ biết, từ trước đến nay tử tử chưa từng thực sự yêu tiểu đệ bao giờ...

Nàng chưa nói dứt lời thì người đã run rẩy. Nhạc Quần hét lớn:

- Tiểu đệ không tin, Phụng tử tử chỉ là muốn thành toàn cho muội muội mình thôi, tội gì phải làm vậy kia chứ?

Thủy Linh Phụng lạnh lùng:

- Lầm rồi! Nếu tử tử quả tình yêu thương Quần đệ, lẽ nào lại để cho Quần đệ đến với muội muội...

Nhạc Quần thoáng biến sắc:

- Những lời ngon tiếng ngọt trước kia của Phụng tử, chẳng lẽ đều là giả dối sao?

Thủy Linh Phụng lạnh nhạt:

- Không sai! Hạng người như tử tử, tự biết cả cuộc đời mình chỉ là hư vô, đâu cần thiết phải tôn trọng lời hứa, chỉ thích bốn cọt cuộc đời thôi, Quần đệ lại đi cho lời lẽ của Thủy Linh Phụng này là kim khoa ngọc luật, rõ là nực cười.

Nhạc Quần lắc đầu quả quyết:

- Tiểu đệ không tin! Tuyệt đối không tin! Tiểu đệ biết Phụng tử thật sự rất yêu thương tiểu đệ, và cũng tin chắc lòng dạ của Phụng tử hết sức hiền lương, không bao giờ đi bốn cọt tiểu đệ.

Tự nãy giờ Bát Tý Điều Khách và Thủy Thiên Ngao chỉ bàng quan tọa thị, không hề nói lấy nửa lời, chỉ có tiếng khóc của Thủy Linh Uyên như đứt từng khúc ruột.

Triều Thiên Tiềm cười khẩy:

- Uyên cô nương hà tất cố chấp như vậy, hạng người bạc bẽo hầu như đều có trái tim sắt đá, trừ phi y tự động thay lòng đổi dạ bằng không thì chẳng ai có thể làm thay đổi được

cả! Cô nương đã có con, cứ phá bỏ quách đi, nếu đẻ sinh ra thì cũng là thứ tạp chủng bạc bẽo thôi. Hai mươi năm sau, chẳng rõ lại có biết bao thiếu nữ bị mắc lừa nữa...

Nhạc Quần tức giận nhổ toẹt một bãi nước miếng, đoạn nói:

- Tiện phụ, cũng may là đàn bà trên cõi đời này không giống như cụ...

Triều Thiên Tiềm bỗng vung roi quét ngược tới, Nhạc Quần lệ làng nắm lấy giạt mạnh, "bịch" một tiếng, Triều Thiên Tiềm roi xuống đất ngã chổng gọng.

Tiểu Thúy nháy xuống, đỡ Triều Thiên Tiềm dậy, hần học nói:

- Bảo chạy đi không chịu, lát nữa muốn chạy cũng chẳng còn được nữa!

Nhạc Quần cười nhạt:

- Chân là của Nhạc mỗ, muốn đi đâu tùy ý, chẳng ai giữ lại được cả!

Thủy Thiên Ngao và Ô Hải cùng hừ lên một tiếng, đoạn Thủy Thiên Ngao cắp lấy Thủy Linh Phụng, Ô Hải cắp lấy Thủy Linh Uyên cùng phóng xuống xe.

Thủy Thiên Ngao gằn giọng nói:

- Tiểu tử, chân tuy mọc trên mình ngươi, nhưng chẳng thể tùy theo ý muốn của ngươi được đâu!

Nhạc Quần thâm nhủ:

- Nếu hai ma đầu này mà liên thủ, mặc dù đều có cấp một người thì cũng khó có thể đối phó. Điều lạ lùng là Thủy Thiên Ngao có vợ bị Ô Hải bức hại, nhiếp đi linh hồn sao lại còn đi chung với lão ta? Hơn nữa Ô Hải lại cắp đi Thủy Linh Uyên, dường như Thủy Thiên Ngao đã có sự thỏa thuận ngầm với lão ta vậy!

Nhạc Quần rút Quỷ Đầu trượng xuống trở vào Thủy Thiên Ngao gằn giọng nói:

- Thủy Thiên Ngao, hãy bỏ nàng ấy xuống ngay!

Thủy Thiên Ngao cười khẩy:

- Tiểu tử chớ có mơ tưởng, hôm nay lão phu nhất quyết phải bắt cho được ngươi.

Lúc này trong lòng Nhạc Quần chỉ có mỗi Thủy Linh Phụng, chớ hề nghĩ đến sự an nguy của Thủy Linh Uyên, gằn giọng nói:

- Lão tặc, Nhạc mỗ đành động thủ trước...

“Coong” một tiếng, vừa xuất thủ đã thi triển ngay Phích Lịch Thần Trượng, trượng ảnh trùng trùng, tiếng sấm rền rĩ. Thủy Thiên Ngao vì cấp lấy một người, đầu sao hành động cũng bất tiện, liền bị bức lui một bước.

Ô Hải kêu lên một tiếng quái dị, giơ cao bàn tay to bè đầy lông lá, một chưởng vỗ vào vai Nhạc Quần.

Nhạc Quần hiểu rõ quái vật này da chắc thịt dày, sức mạnh khôn cùng, không dám nghênh đón, vội lách người tránh qua, đoạn lại vung trượng tấn công Thủy Thiên Ngao.

Trong khoảnh khắc ấy, Thủy Thiên Ngao đã rút trường kiếm ra, liền tiếp phóng ra ba kiếm với uy lực kinh hồn, Nhạc Quần bị đẩy lùi một bước.

Thế là, Ô Hải từ bên hông, Thủy Thiên Ngao từ chính diện, hai tay cao thủ tuyệt thế giáp công mỗi mình Nhạc Quần.

Nhạc Quần bị dồn ép đến quay lòng vòng, bởi chàng e ngại làm thương tổn đến Thủy Linh Phụng. Vì vậy, Phích Lịch Thần Trượng tuy rằng lợi hại, song không thể phát huy hết uy lực tối đa, trái lại còn đâm ra lúng túng.

Cũng may là Ô Hải chỉ thừa sơ hở thỉnh thoảng tung ra một hai chưởng, dường như không muốn làm thương tổn đến tính mạng Nhạc Quần, chỉ du đấu mà thôi.

Cứ thế quần thảo nhau suốt hai giờ, Nhạc Quần đã kiệt sức, trán bốc hơi hừng hực.

Bỗng nghe Thủy Linh Uyên nào nùng nói:

- Nhạc Quần, mau chạy đi thôi, họ định làm chàng chết vì kiệt sức đó!

Những lời lẽ ấy nếu là của Thủy Linh Phụng thì chàng hẳn sẽ suy nghĩ, bởi đó là sự thật, song Nhạc Quần quả là thù ghét nàng, trái lại càng thêm bất phục.

Còn Thủy Linh Phụng thì chớ hề lên tiếng, Nhạc Quần từ oán sinh giận, vận hết công lực xuất thủ.

Hiển nhiên, nếu chỉ là một mình Thủy Thiên Ngao thì chàng có thể nắm chắc phần thắng.

Nhạc Quần càng đánh càng thêm tức giận, bởi Thủy Linh Phụng trước sau vẫn không nói một lời, dường như chớ hề quan tâm đến chàng.

Lại hai giờ nữa trôi qua, Nhạc Quần mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hỗn hển, tiếng sấm do Quỷ Đầu trượng phát ra đã không còn nữa.

Thủy Linh Uyên bỗng lớn tiếng nói:

- Nhạc Quần, còn chưa chịu bỏ đi, chẳng lẽ muốn chết tại đây thật sao?

Nhạc Quần thở mạnh:

- Không cần nàng bận tâm!

Thủy Linh Uyên xót xa:

- Nhạc Quần, tuy chàng thù ghét thiếp, nhưng dẫu sao thiếp cũng là vợ chàng, lòng nào nhìn thấy chàng máu nhuộm hoang sơn...

Nhạc Quần gằn giọng:

- Tuy nàng mong cho ta chết, nhưng chưa chắc ta đã chết...

Thủy Linh Uyên khóc rống lên, hảo ý của nàng lại bị hiểu lầm, huyết nhục trong bụng chưa kịp chào đời thì đã mất cha, đó là sự thật có thể dự kiến được.

Tình yêu chất ngất trong lòng nàng giờ đây đã trở thành nỗi đau khôn cùng, song tình yêu nàng đã dành cho Nhạc Quần không bao giờ thay đổi, nàng cắn răng dồn hết sức mình, nhắm huyết Thận Môn của Ô Hải tống ra một quyền.

"Bình", Ô Hải chỉ nháy lên một cái, rú lên một tiếng quái dị, song không hề bị thương.

Thủy Linh Uyên vô cùng kinh hãi, Thận Môn là một trong ba mươi sáu đại tử huyết, mặc dù nàng chỉ sử dụng năm sáu thành công lực, song nếu đổi là kẻ khác thì đã phải ngã gục rồi.

Thế nhưng, nàng không thể dùng nội lực hơn nữa, bởi như vậy sẽ có nguy cơ sẩy thai.

Ô Hải cất giọng quái dị:

- Nha đầu, khôn hồn hãy nằm yên, đừng nói là quyền của ngươi, dù là Quý Đầu trượng của tiểu tử này thì cũng chẳng làm gì được lão phu.

Thủy Linh Uyên không tin, lại dồn năm sáu thành công lực đâm hai cái vào huyết Linh Đài của Ô Hải.

"Bùng, bùng" hai tiếng như đánh vào trống, Thủy Linh Uyên cảm thấy bàn tay đau điếng. Và lúc này Nhạc Quần cũng đã không còn sức chiến đấu nữa, người lão đảo liên hồi, mồ hôi ướt đẫm toàn thân, chảy vào trong mắt, cơ hồ không còn trông thấy được nữa...

Thủy Linh Uyên khóc gào:

- Nhạc Quần... thiếp van chàng... hãy chạy mau đi... Chẳng lẽ chàng đành tâm... để cho con khi vừa chào đời... đã phải mất cha hay sao?

Nhạc Quần lúc này lửa hận thù đã ngút cháy tâm can, không hề nghe rõ Thủy Linh Uyên đã nói những gì. Và Thủy Thiên Ngao cũng chẳng khá hơn, hơi thở hồng hộc, bước chân loạng choạng như một tên say.

Nhạc Quần hét to:

- Thủy Linh Phụng, nàng quả thực chẳng còn chút tình nghĩa gì nữa cả ư?

Thủy Linh Phụng run giọng:

- Thủy Linh Phụng này đã nói rồi... không cần phải... lặp lại nữa...

Nhạc Quần lửa giận ngập lòng, dồn hết chưởng lực còn lại quét ngang ra bảy trượng bức lùi Thủy Thiên Ngao hơn một trượng, người lão chao đảo dữ dội.

Và Nhạc Quần bởi dùng sức quá độ, phịch một tiếng ngã ngối xuống đất. Thủy Thiên Ngao không ngớt cười ghê rợn, loạng choạng chạy tới vung kiếm nhắm đỉnh đầu Nhạc Quần bổ xuống.

Nhạc Quần vội nhào lặn dưới đất tránh khỏi, song đã biến thành một người đất. Lúc này Ô Hải lại dồn toàn lực rung ra một chưởng kinh hoàng.

Nếu Nhạc Quần bị chưởng này đánh trúng hẳn phải tan xương nát thịt, vậy mà lúc này chàng chỉ thấy trời đất quay cuồng, mắt nổ đom đóm.

Chàng đành nhắm mắt lặn sang bên né tránh, song tựa hồ đã muộn mất một bước. Thủy Linh Uyên không màng đến sự xấu hổ, thò tay từ sau móc tới, chộp vào âm nang Ô Hải.

Ô Hải thét rống lên, nội lực toàn thân tức khắc tản mát, song kinh lực phóng ra vẫn còn hai ba thành, chỉ nghe "ầm" một tiếng bên cạnh Nhạc Quần hiện ra một cái hố sâu hơn một thước.

Cát đá tung bay mù mịt, Thủy Linh Uyên gào to:

- Nhạc Quần... thiếp van chàng... mau chạy đi...

Nhạc Quần tuy lòng rắn như sắt, song tự này giờ Thủy Linh Phụng không thềm đếm xỉa đến chàng, tựa hồ chẳng chút quan tâm đến sự an nguy của chàng, khiến chàng vô cùng phẫn hận, gằn giọng nói:

- Thủy Linh Phụng, nàng...

Khi chàng mở được mắt, bất giác sững sờ, chỉ thấy Thủy Thiên Ngao đã cắp Thủy Linh Phụng loạng choạng bỏ chạy.

Chàng ngoảnh lại nhìn Ô Hải, lão ta trợn trừng mắt ngó Nhạc Quần một hồi, đoạn cũng bỏ chạy về hướng ngược lại.

Thủy Linh Uyên hét lớn:

- Lão quái vật, lão định đi đâu vậy? Cha ta chẳng phải đang muốn hợp tác với lão sao?

Ô Hải cười gằn:

- Lão phu thân phận thế nào mà lại đi tuân lệnh kẻ khác! Hắc hắc, hiện người đang mang thai, tức là có hai mạng người. Lão phu đã bị mất mát kỳ thư, đang cần nữ nhân thân hoài lục giáp để bổ trợ công lực...

Nhạc Quần hất mạnh đầu, gắng gượng đứng lên, đuổi theo về phía Thủy Thiên Ngao.

Chỉ nghe Tiểu Thúy hậm hực nói:

- Hay cho tên tặc tử lòng lang dạ chó...

Nhạc Quần vừa rồi đã nghe được những lời nói của Ô Hải, cũng biết lão ta toan tàn hại Thủy Linh Uyên, song cõi lòng chàng chỉ có thể dung nạp mỗi một mình Thủy Linh Phụng, không một người nào thay thế được cả!

- o o o -